

UW VADEREN,
WAAR ZIJN ZIJ?
EN DE PROFETEN,
LEVEN ZIJ VOOR
EEUWIG?

Van Dave Eggers verscheen eerder bij Lebowski Publishers:

Een hartverscheurend verhaal van duizelingwekkende genialiteit

U zult versteld staan van onze beweeglijkheid!

Hoe hongerig wij zijn

Wat is de Wat

Zeitoun

Een hologram voor de koning

De Cirkel

Dave Eggers

UW VADEREN,
WAAR ZIJN ZIJ?
EN DE PROFETEN,
LEVEN ZIJ VOOR
EEUWIG?

Vertaald uit het Amerikaans door
Gerda Baardman, Lidwien Biekmann en Elles Tukker

Lebowski Publishers, Amsterdam 2014

Oorspronkelijke titel: *Your Fathers, Where Are They? And The Prophets, Do They Live Forever?*

Oorspronkelijk uitgegeven door: McSweeney's Books en
Alfred A. Knopf, 2014

© Dave Eggers, 2014

© Vertaling uit het Amerikaans: Gerda Baardman,
Lidwien Biekmann en Elles Tukker

© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2014

Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam

Omslagbeeld: Stephanie Ross

Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 2180 8

ISBN 978 90 488 2181 5 (e-book)

NUR 302

www.lebowskipublishers.nl

www.daveeggers.nl

www.mcsweeneys.net

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Books bv

GEBOUW 52

– Ik heb het voor elkaar. Ik heb je hier gekregen. Een astronaut. Jezus.

– Wie ben jij?

– Je zult wel hoofdpijn hebben. Van de chloroform.

– Wat? Waar ben ik? Wat is dit voor een gebouw? En wie ben jij, godverdomme?

– Herken je me niet?

– Wat? Nee. Wat is dit?

– O, dat? Een ketting. Die zit aan die stang vast. Niet aan trekken.

– Jezus christus. Jezus christus.

– Niet aan trekken, zei ik. En ik zal meteen maar zeggen dat ik het heel vervelend vind dat je hier onder deze omstandigheden bent.

– Wie ben jij?

– We kennen elkaar, Kev. Van heel vroeger. Het was niet de bedoeling dat het op deze manier ging. Ik zou veel liever ergens een biertje met je drinken, maar je schreef nooit terug en toen zag ik dat je in de stad was – ruk nu niet zo aan die ketting. Straks doe je je been nog pijn.

- Waarom ben ik hier?
- Omdat ik je hierheen heb gebracht.
- Heb jij dit gedaan? Heb jij me met een ketting aan die stang vastgemaakt?
- Ja, goed is dat ding, hè. Ik weet niet of je het wel een stang kunt noemen. Maar wat het ook is, hij is ongelooflijk sterk. Hij zat hier al. Dit was vroeger een legerbasis, dus hier en daar zitten er van die rare dingen. Dat geval waar jij aan vastzit kan vijftuizend kilo aan en in bijna alle gebouwen hier zit er een. Hou nou op met trekken.
- Help!
- Schreeuw niet zo. Er is hier toch niemand in de buurt. En achter de heuvels ligt de zee, dus door de branding en de wind zou je zelfs een kanonschot nauwelijks horen. Al worden hier allang geen kanonnen meer afgeschoten.
- Help!
- Jezus. Hou op. Dat is veel te hard. Allemaal beton hier, man. Hoor je die galm?
- Help! Help!
- Ik dacht al dat je misschien ging roepen, dus als je dat nú wilt doen, zeg het dan even. Ik kan het niet aanhoren.
- Help!
- Mijn respect voor je slinkt met de minuut.
- Help! Help! Help! Hallo...
- Oké. Jezus christus. Ik kom wel terug als je klaar bent.

•

- Klaar?
- *Fuck you.*
- Hé, ik had je nog nooit horen schelden. Dat is een van de dingen die ik me vooral van jou herinner, dat je niet aan grof

taalgebruik deed. Je was zo serieus, zo precies, zo zorgvuldig en integer. Met dat gemillimeterde haar en die overhemden met korte mouwen was je zo'n anachronisme. Dat zal ook wel moeten als je astronaut bent – dan moet je fris en opgeruimd zijn. Dan moet je die zuiverheid hebben.

– Ik ken jou niet.

– Wat? Jawel hoor. Weet je dat niet meer?

– Nee. Ik ken geen mensen zoals jij.

– Wacht even. Denk eens na. Wie ben ik?

– Nee.

– Je zit met een ketting aan een stang vast. Waarom zou je niet even raden? Nou, waar kennen wij elkaar van?

– Fuck you.

– Nee.

– Help!

– Niet doen. Hoor je niet wat een lawaai dat hier maakt?

Hoor je die galm?

– Help! Help!

– Je stelt me teleur, Kev.

– Help! Help! Help!

– Goed. Dan laat ik je maar even alleen totdat je jezelf weer in de hand hebt.

•

– Zo. Ben je nu klaar? Het is hier 's nachts koud buiten. Die zeewind over de duinen – ik weet niet, hoor. Gemeen koud. Als de zon schijnt is het bijna zoel, maar als die onder is, wordt het al snel ijskoud. Je zult wel schor zijn. Slokje water?

–

– Ik laat de fles hier staan. Drink maar wanneer je wilt. Daarom heb ik je linkerhand vrijgelaten. We zitten hier nog wel

even, dus ik zorg ervoor dat je eet en dat je alles krijgt wat je nodig hebt. Ik heb ook dekens in het busje.

– Hoe heb je me hier gekregen? Was jij niet die bank aan het verhuizen?

– Ja. Die truc had ik in een film gezien. Niet te geloven dat-ie werkte. Jij hielp me de bank in het busje te zetten, ik gaf je een stroomstoot, daarna de chloroform en toen reed ik hierheen. Wil je het hele verhaal horen? Echt ongelooflijk.

– Nee.

– Je kunt niet echt dicht bij dit gebouw parkeren, dus ik heb je uit het busje op die kar gehesen – die kun je van hier uit buiten zien staan. Hij stond hier al en hij is erg goed. Je zou er zelfs een olifant op kunnen zetten. Dus toen ik je op die kar had, heb ik je een paar honderd meter van het parkeerterrein naar dit gebouw gereden. Ik sta er eerlijk gezegd nog steeds versted van dat het allemaal zo soepel ging. Je bent zeker een kilo of vijftien zwaarder dan ik en stukken fitter dan ik ooit zal worden. Maar het is toch gelukt. Je bent godverdomme astronaut en ik heb je hierheen gekregen. Wat een geweldige dag.

– Je bent gek.

– Nee, nee hoor. Allereerst mijn excuses. Ik had niet gedacht dat ik nog eens zoiets zou doen, maar door alles wat er de laatste tijd is gebeurd, was het nodig. Ik heb nog nooit van mijn leven iemand kwaad gedaan en ik zal jou ook geen kwaad doen. Ik zou je nooit iets aandoen, Kev. Dat moet je goed begrijpen. Je hoeft je dus niet te verzetten of zo. Morgen laat ik je weer vrij, als we wat hebben gepraat.

– Jij spoort echt niet.

– Jawel hoor. Echt. Dat moet je niet steeds zeggen, want ik ben niet gek. Ik ben een man met normen en waarden, met principes.

– Fuck you.

– En dat moet je ook niet steeds zeggen. Ik vind het vervelend als je zo grof bent. Maar we hadden het over de vraag of je je mij nog herinnert. En?

– Nee.

– Kev, hou nou op. En kijk me eens aan. Hoe eerder we dit achter de rug hebben, hoe eerder ik je vrij kan laten.

– Zodra ik los ben, maak ik je af.

– Hé. Hé. Waarom zég je zoiets? Dat slaat toch nergens op. Nu zijn we weer terug bij af. Misschien nog erger. Ik had je in de loop van de avond vrij willen laten. Misschien morgen op zijn laatst. Maar nu maak je me bang. Ik had je niet gewelddadig ingeschat. Jezus, Kev, je bent astronaut! Dan hoor je geen mensen te bedreigen.

– Je hebt me met een ketting aan een stang vastgemaakt.

– Maar toch. Wat ik met jou heb gedaan was methodisch en niet-gewelddadig. Een middel tot een doel. Ik wilde je spreken en je beantwoordde mijn brieven niet, dus volgens mij had ik geen keus. Het spijt me echt heel erg dat het zo moest. Ik zit de laatste tijd in zo'n rare periode. Ik kreeg aldoor migraine en ik kon niet slapen. Christus, die stress! De vragen stapelden zich maar op, ik kreeg het er 's nachts benauwd van. Heb jij dat weleens gehad, dat je daar maar ligt en al die vragen zich als wurgslangen om je hals slingeren?

– Jij bent totaal de weg kwijt.

– Geloof het of niet, Kev, maar dat is niet waar. Al moet ik zeggen dat ik meteen beseftte dat het fout was toen ik 'wurgslangen' zei. Als iemand zoals jij dat woord hoort, zo specifiek, denk je natuurlijk meteen dat ik een gek met een dwangneurose ben.

– En dat ben je niet.

– Kijk eens aan, nog sarcastisch ook. Dat is nieuw. Ik herinner me jou als een heel oprecht iemand. Daar had ik in stilte

bewondering voor. Die nieuwe kanten van jou bevallen me niks. Maar je merkt toch wel dat ik ze allemaal op een rijtje heb?

– Al heb je me ontvoerd en hou je me hier gevangen.

– Juist omdat ik je hier heb weten te krijgen. Ik heb een plan gemaakt en uitgevoerd, ik heb een astronaut naar een verlaten legerbasis gebracht, honderdtachtig kilometer van de plek waar ik hem heb opgepikt. Daar zie je toch wel aan dat ik tamelijk efficiënt ben, niet?

–

– Kev. Jij werkt voor de overheid, hè?

– Ik werk voor de NASA.

– Voor de overheid dus. En elke dag neemt de overheid een of andere vermeende terrorist mee naar een onbekende locatie om hem te ondervragen. Zo is het toch? Waarom is het dan verkeerd als ik hetzelfde doe?

– Dus nu ben ik een vermeende terrorist?

– Nee. Misschien was dat geen goede vergelijking.

– Jongen, jij zit straks de rest van je leven in de bak.

– Dacht het niet. Alleen domme mensen worden gepakt.

– En jij bent een briljant crimineel meesterbrein.

– Nee. Nee, Kev. Ik heb nog nooit van mijn leven iets illegaals gedaan. Verbijsterend, hè? Maar het is waar. Echt grote misdaden worden gepleegd door beginnelingen. Je kijkt om je heen, zie ik. Vind je het niet geweldig? Cool hè, dat we op een legerbasis zitten. Herken je dit? Kijk eens om je heen. Dit was een soort artilleriemagazijn. Waarschijnlijk maakten ze de kanonnen aan die stangen vast of zo, dan konden ze heen en weer rijden en de terugslag opvangen. Dat weet ik niet precies, maar waarvoor zouden ze die stangen hier anders hebben gemaakt?

– Ik maak jou godverdomme helemaal dood. Maar de politie schiet je waarschijnlijk dood voordat ik de kans krijg.

– Kev, dat gebeurt niet.

– Denk je dat er inmiddels geen zoekactie is opgezet, dat ze niet willen weten waar ik zit?

– Niet zo verwaand. Vroeger was je ook niet verwaand. Toen was je zo'n jongen die weet dat hij slim en sterk is en voor grootse dingen is voorbestemd, maar je wist ook dat het nergens goed voor is om zoiets rond te bazuinen. Je had dus in het openbaar altijd zo'n sympathiek soort bescheidenheid en dat werkte. Dat vond ik leuk. Ik snapte wel dat het een tactisch spelletje was, maar ik vond het sympathiek en ik had er respect voor. Verziekt het nou niet met die opschepperige blabla van 'ik ben astronaut'.

– Best. Maar dit wordt je dood. Binnen vierentwintig uur hebben ze me gevonden.

– Welnee. Ik heb op jouw telefoon drie mensen een berichtje gestuurd en tegen alle drie heb ik een andere verblijfplaats genoemd. Aan een van je collega's bij de NASA heb ik geschreven dat je een sterfgeval in de familie had. En tegen je ouders heb ik gezegd dat je naar een training moest. Wat is sms'en toch een uitvinding – ik kan je levensecht imiteren. Daarna heb ik je telefoon uitgezet en weggegooid.

– Er zijn nog massa's andere dingen waar je niet aan hebt gedacht.

– Dat zou kunnen. Of niet. Vraag je je af waar je nu bent? Deze hele basis is afgestoten, de boel stort in elkaar. Niemand weet wat ermee moet gebeuren, dus alles blijft gewoon staan wegrotten op een stuk grond dat een miljard dollar waard is. Van hier uit kun je het niet zien, maar de zee is nog geen kilometer ver, achter die duinen. Het uitzicht is ongelooflijk. Maar op dit stuk grond staan alleen instortende oude gebouwen. Honderden, en wel twintig zoals dit hier, allemaal op een rij. Ik denk dat ze dit gebouw gebruikten om chemische wapens

te testen. Vlakbij is er een waar ze verhoormethoden oefenden. En in dit rijtje zitten allemaal van die stangen waar je iets aan vast kunt maken. Waarom kijk je zo? Herken je me nu?

– Nee.

– Jawel.

– Nee. Je bent stapelkrankzinnig en zoals ik al zei ken ik geen gekken. Dat is me altijd bespaard gebleven.

– Kev. Ik wil nu echt beginnen. Dus óf we beginnen zoals ik hoop, met een gesprek, óf ik geef je weer een stroomstoot om je een beetje in het gareel te krijgen en beginnen dan alsnog. Dus laten we nu maar gewoon gaan praten, oké? De kwestie als volwassen mensen afhandelen. We hebben werk te doen, dus aan de slag. Je was altijd zo zakelijk, je zorgde dat alles geregeld was, zodat iedereen verder kon. Dat soort efficiëntie verwacht ik van je. Dus – waar kom ik vandaan? Waar ken je me van?

– Geen idee, ik ben nooit in een gevangenis geweest. Ik neem aan dat je ergens uit bent ontsnapt.

– Kev, zie je die taser daar? Als je niet met me praat, krijg je een stroomstoot. Als je weer ‘help’ gaat roepen, ga ik weg tot dat je klaar bent met schreeuwen en kom dan terug voor een nieuwe stroomstoot. Het lijkt me dus veel beter dat we gewoon gaan praten.

– En dan? Dan vermoord je me alsnog.

– Dat zou ik niet eens kunnen. Ik heb zelfs nooit een dier doodgemaakt.

– Maar als ik dit aan iemand vertel, ga je tien, twintig jaar de gevangenis in. Een astronaut ontvoeren!

– Dat is mijn probleem, niet het jouwe. Momenteel zit je aan een stang vastgeketend, dus ik bepaal wanneer je gevonden wordt en waar ik tegen die tijd ben. Kev, ik wil niet lullig doen, maar kunnen we nu beginnen? Je begrijpt dat ik alles al gepland heb. Ik heb je hier gekregen en je vastgebonden. Ik ben

dus niet achterlijk. Ik heb hier lang over nagedacht. Dus – kunnen we beginnen?

– En als ik met je praat laat je me gaan?

– Ik zal je niets doen. Uiteindelijk word je gered. Ik ga weg, ik stuur iemand een bericht waar je bent en dan komen ze je halen. Tegen die tijd ben ik ver weg. Dus nog één keer, voordat ik kwaad word. Waar kennen we elkaar van?

– Van de universiteit.

– Aha. Dat begint erop te lijken. De universiteit. Weet je nog hoe ik heet?

– Nee.

– Vooruit, Kev.

– Ik weet het niet.

– Maar je wist wel dat je me van de universiteit kende.

– Dat wist ik niet. Ik gokte maar wat.

– Kom op. Denk na.

– Bob?

– Je weet best dat ik geen Bob heet. Wie heet er nou Bob.

– Zack?

– Zack? Oké, gaan we katten? Kijk, ik wil je een beetje aardig blijven vinden, dus zeg nu maar gewoon dat je weet hoe ik heet.

– Oké. Ik weet nog wie je bent.

– Mooi. En ik heet...?

– Steve.

– Nee.

– Bob.

– Alwéér Bob? Meen je dat nou?

– Rob? Danny?

– Dus je weet het écht niet! Goed, we nemen het nog eens langzaam door. Had ik mijn bachelor al?

– Nee.

– Dank je. Ik was drie jaar jonger dan jij. Komt er weer iets terug?

– Nee.

– Denk eens aan Inleiding tot de Ruimtevaarttechnologie. Je was student-assistent.

– Ik had dat jaar honderdtwintig studenten.

– Denk nu eens na. Ik bleef na college vaak hangen. Ik stelde altijd vragen over tijdreizen.

– Was jij die jongen met die Timberlands?

– Aha. Zie je wel. En ik heet...

– Gus.

– Bijna! Thomas.

– Thomas? Jazeker, dat weet ik nog. Hoe zou ik jou kunnen vergeten? Dus Thomas, waarom heb je me hier godverdomme aan de ketting gelegd?

– Kev, wist je dat Neil Armstrong vandaag is overleden?

– Ja, dat wist ik.

– Wat deed dat met je?

– Wat deed dat met me?

– Ja, wat deed dat met je?

– Weet ik veel. Ik was verdrietig. Armstrong was een groot man.

– Hij is op de maan geweest.

– Ja.

– Maar jij zult nooit naar de maan gaan.

– Nee. Waarom zou ik naar de maan gaan?

– Omdat je astronaut bent.

– Astronauten gaan niet naar de maan.

– Niet meer.

– Nee.

– Precies. En wat vind jij daarvan, Kev?

– Jezus christus.

– Ik heb een taser, Kev. Het is beter voor je als je antwoord geeft.

– Ik hoef niet zo nodig naar de maan. Dat staat al veertig jaar niet meer op de prioriteitenlijst van de NASA.

– Je wilde wel op de Shuttle.

– Ja.

– Je zult je wel afvragen hoe ik dat weet.

– Nee.

– Ben je niet nieuwsgierig?

– Iedere astronaut wilde wel op de Shuttle.

– Ja, goed, maar ik weet hoelang jij dat al wilt. Je hebt een keer tegen me gezegd dat je ooit met de Shuttle mee zou gaan. Weet je dat nog?

– Nee.

– Dat heb je vast heel vaak gezegd. Maar ik weet het nog precies. Het klonk zo overtuigd, zo zeker. Dat vond ik inspirerend. Je vroeg wat ikzelf met mijn leven wilde. Ik denk dat je dat alleen vroeg om zelf antwoord te kunnen geven. Ik zei dus iets over de politie of de FBI of zoiets, en weet je nog wat jij toen zei? We stonden voor Moore Hall. Het was een frisse herfstdag.

– Ik zei dat ik met de Shuttle omhoog wilde.

– Precies! Weet je dat écht nog of zeg je het om mij een plezier te doen?

– Geen idee.

– Kev, je moet wel serieus blijven. Ik meen dit ook serieus. Ik heb godverdomme heel veel moeite moeten doen om je hier te krijgen, dus je snapt dat dit belangrijk voor me is. En nu echt even serieus, herinner je je die dag dat je me recht aankeek en zei dat je absoluut zeker wist dat je met de Shuttle mee zou gaan?

– Ja, dat herinner ik me.

– Mooi zo. En waar ben je nu?

- Op een verlaten legerbasis met een ketting om mijn been.
- Precies. Heel goed. Maar je snapt best wat ik bedoel. Ik bedoel: in je leven. Want je bent niet met de Shuttle meegegaan.
- Het Shuttle-project is beëindigd.
- Precies. Een jaar nadat jij astronaut werd.
- Je weet veel te veel over mij.
- Natuurlijk weet ik veel over jou! Net als iedereen. Je bent astronáút geworden. Dat heb je voor elkaar gekregen. Je wist niet hoe er op je werd gelet, hè Kev? Dat kleine universiteitje waar wij studeerden, met vijfduizend mensen, voornamelijk randdebielen, behalve jij en ik. En jij komt uiteindelijk op het MIT terecht, je doet je master Ruimtevaarttechnologie én je gaat bij de marine werken. Man, je was mijn held. Alles wat je had gezegd heb je ook echt gedaan. Ongelooflijk. Jij bent de enige die ik ooit heb gekend die al zijn beloften waarmaakte. Weet je wel hoe zeldzaam dat is, dat iemand een belofte waarmaakt? Zo zeldzaam als een witte walvis, man! Maar toen jij astronaut werd, maakte je wel zo'n enorme belofte waar dat ik vanaf dat moment het gevoel kreeg dat álle beloftes in te lossen waren. Dat alle beloftes konden – moesten – worden waargemaakt.
- Daar ben ik blij om.
- Maar toen pakten ze je de Shuttle af. En ik dacht: o, daar heb je het weer. De worst die ze iemand voorhouden. De onvermijdelijke ineenstorting van alles wat ooit zeker leek. Het verbreken van iedere belofte, tot de laatste toe. Maar een tijdlang was jij een god. Je had beloofd dat je astronaut zou worden en dat werd je ook. De ene waargemaakte belofte na de andere, behalve dat ene jaar, maar daar kom ik straks op. Ik weet het een en ander over dat jaar.
- Jezus christus. Ik denk de hele tijd dat ik zo meteen wel wakker zal worden. Ik weet dat dit een nachtmerrie is, maar dan zo een waar je maar niet uit wakker wordt.

- Zit je nou in jezelf te praten?
- Fuck you.
- Kev, ik meen het, van dat taalgebruik. Hou daarmee op. Dat wil ik van jou niet horen. Echt, dat pik ik niet. En ik zal doen wat ik kan om te voorkomen dat je het nog een keer doet.
- Fuck you.
- Kev. Ik waarschuw niet meer. Ik meen het. En je snapt inmiddels wel dat ik doe wat ik van plan ben. Als ik besloten heb iets te doen, dan doe ik het ook, net als jij. Ik heb je hier weten te krijgen, en ik heb een taser, en ik kan hier vast nog wel wat andere onplezierige spullen vinden. En ik heb nog nooit iets gewelddadigs gedaan, dus dat maakt het er voor jou niet beter op. Dan gebeurt het klungelig, want ik maak vast meer fouten dan iemand met meer ervaring.
- Je zei dat je me vanavond nog vrijlaat?
- Ik laat je vrij zodra het kan. Zodra ik weet wat ik wil weten.
- Oké. Vooruit dan.
- Echt?
- Ja. Laten we beginnen.
- Mooi zo. Je weet dat ik iemand met normen en waarden ben.
- Natuurlijk.
- Echt. Ik ben een man van principes, net als jij.
- Juist.
- Goed. Kijk, nu zie ik eindelijk, éíndelijk de man die aan het MIT is afgestudeerd, bij de marine is aangenomen, al die opleidingen heeft afgerond en astronaut is geworden. Zó heb je dat voor elkaar gekregen. Je stelde jezelf een doel en dat heb je bereikt. En dit is ook zoiets. Ik heb je de parameters gegeven en nu kun je daarmee werken, het plan uitvoeren en doorgaan naar de volgende stap. Dat vind ik zo geweldig aan jou. Je bent nog steeds mijn held.

- Daar ben ik blij om. Goed, we gaan beginnen.
- Ho, niet zo'n haast. Dit moet zijn natuurlijke verloop hebben. Ik wil niet dat het plichtmatig gaat.
- Goed.
- Je moet naar waarheid antwoorden. De vragen kunnen misschien pijnlijk zijn. Als ik de indruk krijg dat je slappe, politiek wenselijke, nietszeggende antwoorden geeft, blijf je net zolang hier tot ik een eerlijk antwoord krijg, ook al is dat misschien pijnlijk, oké?
- Dat begrijp ik.
- Oké, goed. Dan nemen we alles eerst even door. Ik heb gelezen wat je allemaal hebt gedaan, maar ik moet het van jouzelf horen. Ben je zover?
- Ja.
- Je hebt je hele studietijd bij het honkbalteam gezeten en toch ben je cum laude afgestudeerd. Klopt dat?
- Ja.
- Hoe heb je dat in godsnaam voor elkaar gekregen?
- Ik ging nooit uit. Ik kwam daar om te studeren en daarna de volgende stap te kunnen zetten.
- Wanneer wist je wat de volgende stap was?
- Al voordat ik ging studeren.
- Dus voordat je ging studeren wist je al wat je daarna ging doen?
- Natuurlijk.
- Hoezo natuurlijk? Zo denkt toch niemand.
- Jawel, heel veel mensen denken zo. En ik moest wel. Toen ik met mijn studie begon, hadden twintigduizend anderen al een voorsprong op me. Die wilden ook allemaal astronaut worden.
- Hoezo?
- Omdat ze op een betere universiteit zaten. Of omdat ze bij een bevolkingsgroep hoorden die bij de NASA niet goed verte-

genwoordigd was. Of als kind geen astma hadden. Of betere contacten hadden.

- Heb jij dan astma gehad?
- Tot mijn twaalfde.
- Wat gebeurde er toen?
- Toen had ik het niet meer.
- Ik wist niet dat dat kon.
- Ja hoor.
- Dus je had echt astma, dat zei de dokter, je had een puffertje en alles?
- Ja.
- En toen had je ineens geen astma en geen puffertje meer?
- Precies.
- Zie je wel, je bent echt een god. Ge-wel-dig.
- Zo gaat het soms. Bij veel jonge mensen verdwijnen de symptomen bij verandering van dieet of klimaat.
- Nu praat je weer echt als een astronaut. Dank je wel. ‘Jonge mensen, verandering van dieet.’ Dát zegt een astronaut. Die zegt niet ‘kinderen’ en ‘anders gaan eten’, hij doet wat jij hebt gedaan: hij maakt van zijn eigen verhaal een verhaal over de Jeugd van Amerika. Geweldig. Je bent echt goed. Heb je bij de NASA soms mediatraining gehad?
- Zo ver heb ik het niet geschopt.
- Goed, hou die gedachte vast. Daar komen we nog op terug. Maar eerst wil ik naar vroeger. We gaan jouw stappen doornemen. Je wist dat je studeerde om iets technisch te gaan doen. Welke studierichting volgde je?
- Ruimtetechnologie.
- En je was ook nog catcher bij het honkbalteam. Hoe heb je dat in godsnaam voor elkaar gekregen?
- Ik had op de middelbare school gehonkbald en mocht meteen bij het team.

- Dus je had geen sportbeurs?
- Ik had een gedeeltelijke studiebeurs, maar niet voor sport.
- Nee!
- Jawel.
- Zie je nou. Ik ben echt blij dat we dit nu doen. Ik ben zó blij dat ik je hier mee naartoe heb genomen, mijn vertrouwen in de mensheid is nu al een beetje hersteld. Je zat bij het honkbalteam en ik dacht al die tijd dat je een sportbeurs had en dat je daarom vier jaar lang in het team zat terwijl je al die tijd alleen maar wilde studeren om de volgende stap te zetten. En nu hoor ik dat de catcher van het honkbalteam godverdomme géén sportbeurs had! Verbijsterend. Helemaal perfect.
- Ik was gewoon niet goed genoeg om mijn hele studie op een sportbeurs te kunnen doen.
- Maar je zat bij het team! Ik heb je zien spelen. In ons laatste jaar, toen die andere jongen, hoe heet hij...
- Julian Gonzalez.
- Ja. Toen die een transfer maakte, speelde je in alle wedstrijden mee. En nog steeds was je de beste van je jaar. Vond de rest van het team je geen freak?
- Jawel.
- Omdat je 's avonds nooit uitging, niet met meisjes naar bed ging en zo?
- In principe wel, ja.
- Maar toen heb je tóch een meisje geneukt!
- Wat?
- O shit. Sorry. Dat wilde ik niet meteen ter sprake brengen. Maar ik weet van Jennifer en... je weet wel.
- Wat?
- Daar komen we nog op.
- Fuck you.
- Ik zei toch dat het misschien ongemakkelijk zou worden?